

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-07-10)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-07-10)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 194. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010188.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fredag, den 10. Juli.

... Det er jo ypperligt, at De faaer Ledighed til at tale med de kolde Svenske om det stakkels Danmarks Forhold, siden det jo lader til, at de ere uvidende af Mangel paa Interesse for os. De kommer vist til oftere at reise til Stockholm for om muligt at faa Hjertet til at slaae lidt varmere og raskere i de kloge Svenskes Bryst til Fordeel for den naturlige Forening af de tre nordiske Biger. Det er jo ret en trist Erfaring, De gjør i Sommer. De Svenske ere vist ikke fri for at nære nogen Skinsyge mod de Danske, og ved Siden heraf betragte de os vist som en letsindig flot Fyr, som det er deres Anstand imod at have at skaffe med. De ere stolte og seer ned paa os, som en Adelig seer ned paa en Borgerlig. Denne Følelse har jeg altid havt ligeover for Svenske. Hvilken anderledes Følelse har man dog ligeover for Nordmændene, de hører os dog ganske anderledes til; men dem fordærver ogsaa Kløgten s. 195 for os. Den Kløgt, den Kløgt! Den gjør ofte mere Skade end Nytte. Jeg bliver ganske stolt over min politiske Indsigt ved at læse i Deres Breve, at kun en Opstand i Rusland selv kan hjælpe de arme Polakker, efter de polske Udsendinges Mening, thi netop dette har jeg virkelig saa ofte tænkt som det, hvorfra Hjelpen vilde komme. Russen maa række Polakken Haanden som Ulykkesbrødre, idet Russen siger: jeg frelser dig, for selv at blive frelst. Vi vil nu see, hvad Tiden fører i sit Skjold. ...

Martensen sendte mig igaar Talen over Prinds Ferdinand.¹ Jeg blev forundret over alt det Gode, som med Sandhed kan siges om dette Menneske. Det overraskede mig midt i Mængdens haarde Domme om ham i denne Tid at see, hvad den milde Retfærdigheds Dom kan sige. „Troskab og Hengivenhed for Konge og Fædreland. Et mildt, velvilligt Sind. Hjertets naturlige Godhed. Et menneskevenligt Sind forenet med Beskedenhed og Fordringsløshed. Had, Hævngjerrighed, Misundelse, Avind, Underfundighed, Træskhed, Rænker fandtes ikke hos ham. Saa mild mod andre Mennesker, at det var eiendommeligt for ham, aldrig at tale med Ritterhed om Nogen. En mild Herre mod sine Undergivne, hvis Skjæbne han fulgte med oprigtig Deeltagelse. Fordringsløs i sin Optræden. Mod og Kjærlighed til at blive og dele Skræk og Rædsel med Borgerne i det forfærdelige Aar 1853.² En kjærlig Ægteemand i Sorg og Glæde, et Ægteskab, der modsat det sædvanlige begyndte med Venskab og endte med Kjærlighed.”

Er det ikke forunderligt, at alt dette virkelig med Sandhed kan siges om den, af saa godt som Alle, foragtede Prinds? Og dette lader sig jo virkelig uden lav Smiger siges. Det er ikke nok for en Tronarving at have disse Egenskaber, det er sandt, men bedømt som reent Menneske, tør man dog haabe, at Dommen hisset dog kan blive mild og barmhjertig. ...